

Uit het dagboek van P.W. Hanssen, Grashoek

In ballingschap in Duitsland 8 oktober 1944, zondag.

's Morgens om half acht kwamen de Duitsers mij halen voor 2 dagen arbeid in Maasbree. Het afscheid was natuurlijk zwaar, daar ik het vermoeden opperde tegen mijn vrouw dat ik wellicht naar Duitsland moest.

Wij waren met 19 man van de hoek (Belgenhoek uit Grashoek) en kwamen in Beringe bij nog vele andere bekenden die zo opgehaald werden. Na enkele uren staan wachten vertelden ze ons, dat de eersten de Maasbrug gepasseerd waren, wat wij toch nog niet wilden geloven.

Maar om een uur of 1 marcheerden wij ook af naar Maasbree en hoopten nog op werk daar.

De mensen langs de weg, en dat waren niet meer dan vrouwen en kinderen en oude mannen, zeiden ons dat hun mannen allang wegwaren.

In Maasbree aangekomen stond een grote partij mensen, en Duitse soldaten die de meesten op wagens dreven. De burgers deelden met grote ijver brood en appels uit aan de mannen, want zij voelden aan dat het misging.

Zij gaven alle brood wat zij hadden, omdat zij beter voor nieuw konden zorgen dan wij.

De Duitse soldaten vroegen ons of wij konden lopen naar Venlo en wij antwoorden van wel, omdat het niet zo gevaarlijk was als de auto vanwege de 'Tommy'. Maar het viel tegen, want ik had al gauw genoeg een teen doorgelopen.

Toen wij in Venlo aankwamen, zagen wij wat er loos was, want er stond een trein met 32 wagons, met mansvolk uit Midden-Limburg (Neer, Kessel, Helden, Panningen, Beringe, Grashoek, Helenaveen, Kronenberg, Sevenum, Maasbree en Baarlo).

Er werden 60-70 man in één veewagen gestopt en toen zaten wij daar, machteloos gescheiden van alles wat ons lief was, en in onrust wat ons te wachten stond.

Na een paar uur gestaan te hebben, werden de deuren gesloten, en vertrok de trein omstreeks 9 uur 's avonds richting Kaldenkirchen, en wij dachten vaarwel vrouw en kinderen, vaarwel Nederland, vaarwel!

Het eerste wat wij zagen van betekenis was het uitgebrande Düsseldorf.